

holdene der som oftest stille sig saaledes, at en Sagsførers Assistance alt forud er tagen. Det forekommer mig derfor paa ingen Maade, at det gaar an at opstille en saadan ny Regel. Men dertil kommer, at Indholdet af den nye Paragraf har væsentlige Betænkkeligheder i processuel Henseende. Man betænke blot, at der i enhver Sag, hvor der ikke er mødt personlig for Kommissionen, aldeles uundgaeligt kastes en Formalitetsprocedure ind i Sagen. Naar Sagsøgeren eller Sagsøgte ikke have mødt personligt, skal Paa-gjældende for Dommeren godtgjøre Grunden, hvorfor han er udebleven eller har sendt en Anden, og derved vil der naturligvis reise sig en Procedure mellem Parterne, idet den ene Part vil søge saa meget som muligt at spætte den andens Argumenter; og saa maa jeg endelig bede erindret den store Vanskelighed, der er forbunden med Forslaget, nemlig den, at det først er, naar hele Proceduren er sluttet, og Sagen optagen til Doms, at Dommeren kommer til at skjønne over, hvorvidt det Forsald, som paaskydes af den One eller den Anden, er tilstrækkelig godtgjort eller ikke. Følgen deraf bliver naturligvis den, at den paa-gjældende Part, der ikke har nogen Leilighed til at konferere med Dommeren eller til at overbevise sig om, hvorvidt denne finder Undskyldningen tilstrækkelig godtgjort eller ikke, maa paa en yderliggaaende Maade sikkre sig Bevis. Som sagt, der kastes i den rene og klareste Gjeldssag, hvor der ikke er to Ord at skrive, en Formalitetsprocedure ind, der er aldeles utilbørlig. — Efter at have udtalt disse almindelige Bemærkninger med Hensyn til Ændringsforslaget, har jeg dog endnu Afstiltigt at tilføje. Naar jeg et Øieblik vil gaa ud fra, at man virkelig kunde ønske et Forslag i den Retning, saa vil jeg sige, at saa er Ændringsforslaget i højeste Grad uheldigt. Den erede Taler sagde før, at det var et temmelig nærgaaende Udtryk at bruge af Flertallet i Betænkningen, at Lovforslaget hævede det personlige Møde. Jeg vil give ham denne Bemærkning tilbage og sige, at dersom det foreliggende Ændringsforslag skal siges at hævede det personlige Møde, saa skal jeg tillade mig at paavise noget ganske Andet, end den erede Forslagsstiller maaffe har tænkt sig. Dersom jeg tør bede det høie Thing et Øieblik at kaste Blikket paa Forslaget, saa vil det ses, at det gaar ud paa, at, naar Noget enten er udebleven fra Forligsmæglingen eller har ladet møde ved en Anden — det er altsaa disse to Tilfælde —, skal han fremlægge Bevisligheder for de Grunde, han har havt enten til at udeblive eller til at lade møde ved en Anden, og finder Retten ikke disse Bevisligheder tilstrækkelige, saa skal han være ifalden Mulkt. Naar man nu vil se paa disse Bestemmelser og sammenligne dem med, hvad der nu gjælder, saa komme vi til nogle høist kuriøse Resultater. Lader jeg nu først det Tilfælde, at det er Klageren eller Sagsøgeren, der udebliver, saa

figer Forslaget, at han skal fremlægge sine Bevisligheder for, sine Grunde til at udeblive, og kan han ikke det, bliver han idømt Bøde og Omkostninger. Men hvad siger den nugjældende Lovgivning? Den siger, at naar Sagsøgeren udebliver, saa kan han ikke faae Sagen for, saa afvises den. Jeg skulde mene, at Forslaget her er en hel Del mildere end den nuværende Lovgivning. Finder Retten derimod hans Undskyldningsgrunde tilstrækkelige, saa kan han uden Videre faae Dom! Men efter den nuværende Lovgivning bliver hans Sag ogsaa i dette Tilfælde afvist, om han saa har havt aldrig saa gode Grunde til at blive borte; naar han ikke enten selv møder eller lader møde ved en Anden, bliver hans Sag som sagt afvist, hvorimod han efter Forslaget her kan faae Dom, og det uden at blive idømt enten Mulkt eller Omkostninger. — Dersom Sagsøgeren derimod har mødt ved Fuldmægtig og Beviset for personligt Forsald brister for ham, ja saa bliver han ganske vist idømt Mulkt og Omkostninger ligesom efter den gjældende Ret; men vel at mærke, Omkostningerne idømmes ham kun, naar hans Modpart paastaar det, hvorimod han nu uden Videre paalægges dem. — Hvad den Sagsøgte, den Indklagede angaar, da bliver han, naar han udebliver uden tilstrækkelig Grund, efter Ændringsforslaget idømt Mulkt samt Omkostninger, saafremt Klageren gjør Paastand derpaa, hvorimod han efter den gjældende Ret ubetinget idømmes baade Mulkt og Omkostninger. Udebliver Indklagede, men godtgjør at have havt tilstrækkelig Grund til at blive borte, idømmes han hverken Mulkt eller Omkostninger, men Sagen bliver uden videre paadømt, hvorimod den Indklagede efter den nugjældende Ret altid, naar han udebliver fra Mødet for Forligskommissionen, paalægges Mulkt og Omkostninger i første Instants. Altsaa, det er aabenbart, at det efter Forslaget er meget billigere at udeblive end efter den nugjældende Regel, og navnlig synes jo det Sidste saa plausibelt, at, naar Indklagede udebliver, og han for Dommeren beviser, at han har havt tilstrækkeligt Forsald, saa slipper han for Mulkt og Omkostninger. Men Følgen deraf vil da blive den, at enhver Indklaget, som har virkelig Forsald, bliver borte og lader ikke møde i Forligskommissionen ved Fuldmægtig, thi han lider ingen Skade derved. Jeg tror derfor rigtignok, at de erede Forslagsstillere have været meget uheldige med dette Ændringsforslag. Inden jeg slutter, skal jeg blot tillade mig at bemærke, at Udvalgets Flertal har stillet et lille Forslag til § 6, nemlig Ændringsforslaget under Nr. 8, der gaar ud paa at undtage private Politifager fra de Sager, i hvilke det skal være Sagsførere tilladt at møde. Jeg kan i saa Henseende ganske henholde mig til, hvad derved er sagt i Betænkningen, og de Grunde, som der ere anførte, og fornemmelig til den, at i Sager, hvor det personlige Moment saa væsentlig gjør sig gjæl-